

A KÖNNYŰ MŰFAJ KŐBÁNYAI GENERÁCIÓJA
DR. GYIMESI LÁSZLÓ:
A SZAKSZERVEZET KŐBÁNYAI ZENEI STÚDIÓJA NEGYEDSZÁZADA
MUTAT ÚJ UTAKAT

I.

A műfaj ma meghatározó személyiségei közül nagyon sokak indultak a Kőbányai zenei Stúdió MZTSZ Művészeti Szakgimnáziumból, ismert nevén a Kőbányai Zenei Stúdióból, sőt, ma már az egykori növendékek közül többen is az intézmény tanáraivá váltak. Az intézményben jól képzett muzikusok, énekesek felkészítése folyik sokirányú zenei feladatra, könnyűzenei közreműködésre, magas színvonalú szórakoztatásra, szórakoztató műsorok összeállítására, szervezésére, előadására. Negyedszázados születésnapját ünnepelheti ez a különleges iskola, amely indulása óta számos szempontból tölt be úttörő szerepet. Dr. Gyimesi Lászlóval, a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete (MZTSZ) alelnökével, az intézmény egyik életre hívójával ennek a huszonöt esztendőnek az előzményeiről, meghatározó eseményeiről, valamint arról is beszélgettünk, hogyan összegzi az emberöltőnyi időt.

Dr. Gyimesi László

A Kőbányai Zenei Stúdió épülete (Budapest, X. Cserkesz u. 39.)

- *A huszadik születésnap kapcsán korábban több döntéshozóval is beszélgettem, s mindannyian emlegették, eleinte volt bennük némi aggodalom, hogy mire is adják oda a Cserkesz utcai, egykori bölcsőde épületét, de aztán nagyon hamar bebizonyosodott, ez volt az egyik legjobb döntésük. Ön már az elején bízott a sikerben? Abban, hogy sikerül felépíteni egy olyan iskolát, amelyet elképzelt?*
- Nagyon bíztam benne, hogy olyan könnyűzenei intézmény születik, amely a könnyűnek nevezett zene, a szórakoztató zenészeknek lesz egy jól felépített szakmai alapú iskolarendszere. Képzés már jóval korábban is létezett, a Szófia utcában, de ott tanfolyam típusú oktatás folyt. Komoly munkát végeztek az ottani kollégák, hiszen az volt a központi stúdió, s emellett országszerte 24 kisebb műhely is akadt, amelyek mind az OSZK-hoz, azaz a Országos Szórakoztatózenei Központhoz tartoztak. Kifejezetten a vendéglátás kiszolgálása volt a cél, így műfajok szerint is megoszlottak a tanfolyamok, akadt cigányzene, tánczene, jazz. Rajtunk kívül még a Magyar Rádióknak akadt hasonló képzése, ahol énekeseket neveltek, kimondottan azért, hogy lemezfelvételeket készítsenek velük. Forradalmi áttörést jelentett, amikor Gonda János elérte, hogy a jazz képzés a Bartók konzervatórium oktatásának a részévé váljon, s így bekerült az állami iskolarendszerbe. Gondának elvülhetetlenek az érdemei, nagyszerű iskolaszervező, nagyszerű zenész és pedagógus, kiváló ember volt, aki mindezzel értünk is sokat tett, hiszen munkássága jelentette számomra a mintát. A jazz ugyanis egy idő után azt igazolta, hogy elképesztő különbség van a tanfolyami és az iskolai rendszerű képzés között.... Nemcsak szakszervezeti vezetőként, zenészként és tanulóként is jól ismertem az OSZK Stúdiót és a jazz-tanszakot, s a

nyolcvanas évek végén elkezdtem foglalkozni azzal a gondolattal, hogyan követhetnénk mi is a jazz példáját. Nem ismertem még az egész jogi környezetet, de azt láttam, hogy a művészeti ágak szinte mindegyike be van kötve az állami oktatási rendszerbe, még az artistaképző is. A területünkön sok kiváló zenész dolgozott, akik másfajta szerepet tölthettek be, mint a klasszikus muzsikások, hiszen vendéglátóhelyeken szórakoztatták a közönséget, és sokan indultak el külföldre is, mert akkor már elérhetővé vált ez az út is. Ezzel párhuzamosan megindult a könnyű műfaj élete a koncertpódiumokon, a rádióban, lemezeken, ugyancsak intézményes képzési háttér nélkül. Érdekes azt is megemlíteni, hogy ekkoriban nyíltak meg határok, ami azt jelentette, hogy nemcsak a mi művészeink kelhettek útra, hanem azt is, hogy a világból temérdek kiváló vagy éppen közepes fellépő érkezett, akik sok mindenben előttünk jártak... S az a gondolat járt a fejemben, hogyan tudunk mi is versenypozícióba kerülni. Ehhez ugyanis három feltétel lett volna szükséges: tőke, azaz komoly befektető, megfelelő technikai felszerelés, valamint olyan minőségű felkészültség, tudás, ami versenyképes a piacon. Végig gondolva mindezt, arra jutottam, hogy az első két feltétel nincs meg itthon, viszont a harmadik teljesülhet, ha így tanítjuk a fiatalokat. S abban is biztos voltam: ehhez az kell, hogy bekerüljünk az állami iskolarendszerbe.

- *Zenész és szakszervezeti vezető, a pedagógiai végzettsége azonban hiányzott... Mi segített abban, hogy egy ilyen jól működő iskolát építsen?*
- Megtanultam minden jó ötletet onnan, ahonnan lehetett. Hiszen itthon ragyogóan felépített zeneoktatás létezett az alaptól a felsőfokig. „Csak” be kellett helyettesíteni a műfaj sajátosságait. S persze menet közben is sokat tanultunk. Az első években - mint a klasszikus szakképzésben - a nyolc általánost befejezve jelentkezhetek hozzánk a gyerekek. A művészeti képzésekben általános, hogy egyszerre közismereti tárgyakkal és magával a művészeti ággal foglalkoznak, de hamar felmértük azt, hogy nincs erőnk, kapacitásunk a párhuzamos képzésre. Dolgozhattunk volna együtt helyi iskolával is, de azért nem ezt választottuk, mert úgy láttuk, hogy aki hozzánk jelentkezik nem akar a végzést követően még továbbtanulni... S ebből kirajzolódott az is, hogy hatalmas a felelősségünk, hiszen, mi vagyunk a végállomás, nálunk kell elsajátítaniuk mindent. S ahogy teltek az évek, hamar kiderült, hogy azokkal a fiatalokkal lehet jól dolgozni, akik az érettségit követően érkeztek hozzánk. Később aztán a szakképzés szabályozásánál lehetőségünk nyílt arra, hogy kizárólag az érettségire épülő oktatást folytassunk, és ez minőségi változást hozott. Egy 14 éves még nem tudja igazán mit akar, egy 18 éves zenészpálántának általában már van zenei előélete, azért akar nálunk tanulni, hogy professzionális zenésszé váljon. S egy fiatal felnőttel másképpen lehet dolgozni, mint egy gyerekkel. Egyébként 1996-ban kezdtük el a munkát, s két

évvel később kerültünk be az állami rendszerbe, ezért számítjuk ettől a dátumtól a születésnapunkat.

- *Hamar kialakult a sikeres metódus, végeztek az első kiemelkedő muzsikusaik. Nem akartak továbblépni?*
- Gyakran felmerült többször is a kérdés, hogy kellene-e a felsőfokú képzés, az évek alatt igyekeztünk kipuhatolni, hogy mit kellene tennünk ezért, s milyen előnyöket hozna magával. Kiderült, ehhez a mi kapacitásaink szűkösek. A másik, prózaibb ok pedig az, hogy nálunk 22-24 évesen végeznek a fiatalok, s ez a zenész pálya is olyan, akár a sport, egy életkoron túl – különösen a un. frontemberek, nem tudnak megfelelni a közönség igényeinek. Parázslott azért bennünk a továbblépés gondolata, s így dr. Duffek Mihállyal, a debreceni egyetem akkori tanszékvezetőjével, többször beszélgetünk erről, és elkezdtek a közös gondolkodást. Született egy megállapodásunk, sajnos azonban az együttműködés nem váltotta be végül a hozzá fűzött reményeket. Az egyetem azért folytatja a megkezdett munkát, elindították a könnyűzenész képzést, s természetesen a nálunk végzett fiatalok közül bárki, aki szeretné, folytathatja Debrecenben a tanulmányait.

Póka Egon (1953–2021) a tanítványai között

(Fotó: Oláh Tibor)

- *Vezetőtársa kezdetektől Póka Egon volt. Hogyan sikerült megnyernie?*
- A véletlennek köszönhettem. Eggonal régóta ismertük egymást, egy kőbányai gimnáziumba jártunk, majd együtt voltunk katonák, és ott a tiszti klubban játszottunk is egy zenekarban, amelynek vele és velem együtt összesen három basszusgitárosa volt. A kilencvenes évek elején keresett meg egy problémával, s ekkor kezdtünk el ismét beszélgetni. Ő akkoriban már önkormányzati képviselő volt Kőbányán, s tudott az üres bölcsőde épületről, amelyet el akart adni az

önkormányzat. Benne is motoszkált a képzés gondolata, így kezdtünk el minderről beszélgetni, és kiderült, nagyon hasonlóan gondolkodunk. Az iskola szervezésének munkájában Egon vitte a főszerepet, de Jávor Vilmos, Tornóczky Ferenc és Esze Jenő szakmai munkája nélkül nem valósult volna meg. Sajnos az alapítók közül már csak Esze Jenő barátommal tudjuk felidézni az eseményeket. Végül az önkormányzattól megkaptuk ingyenes használatra az épületet, amelyet az önkormányzat, a leendő diákok és tanárok újíttak fel... Kezdetektől ez a fajta szeretet, lelkesedés jellemezte az ottani miliót. A sajátunkénak tekintették mindannyian az iskolát, s remek közösség született már a legelső napoktól. Rengeteg segített az önkormányzat is. Egyébként a tanári gárda összeállítása szintén nagyon gyorsan ment. Elsőként a Szófia utcai tanároknak ajánlottuk fel, hogy csatlakozzanak. Éveken keresztül párhuzamosan működött a két képzés, s az ottani pedagógusok közül sokan tanítottak nálunk is. Egonnak is temérdek ötlete volt, és mi soha nem mondtunk egymás javaslataira nemet. Igyekeztünk olyan művészeket hívni a szakmából, akik közel állnak egymáshoz. Nagy kérdés volt az elején, hogy egyéniségeket válasszunk-e a tanári karba vagy megbízható, szürke eminenciásokat. Az egyéniségek mellett döntöttünk. Ilyen volt maga Egon is, akinek a nevére gyűltek a növendékek... Kelltek persze az egyensúlyteremtő, kiegyensúlyozó karakterek, mert mindenki a saját műfaját, hangszerét tartotta a legfontosabbnak. Össze kellett fésülni az énekest, a vendéglátós zenészt, a pódiumra vágyó, avagy a jazz iránt fogékony, és a rock, pop zenészeket és tanulókat. De az évek során megszületett kölcsönös tisztelet, elismerés. Sajnos aztán ahogy teltek az évek, sok kiváló muzsikust, tanárt veszítettünk el. Némi vigasz, hogy egykori növendékeinkkel gazdagodott a pedagógusi gárdánk, akik zenészként is sikeresek. Egon hiánya azonban - még több, mint két év elteltével is - hihetetlen űr...

- *Visszatekintve a negyedszázadra, hogyan összegzi az eltelt évtizedeket?*
- Ahogy már említettem a kezdetektől azt a célt láttam magam előtt, hogy képezzünk minél kiválóbb muzikusokat, s értékes tudással rendelkező szakemberek jelenjenek meg a piacon. S ez teljesült, a mai magyar szórakoztató zenei vagy könnyűnek nevezett zenei világ jelentős része nálunk végzett, közülük sokan lettek meghatározó személyiségek a műfajnak. A másik, ami teljesült, bár kevesebbet beszélünk róla, hogy az iskola félszáz munkahelyet is teremtett. Olyan muzikusoknak lett ez az első hivatalos állása, akik előtte mindig csak is szabadúszóként boldogultak... Örülök, hogy temérdek kiváló muzsikust neveltünk, úgy, hogy soha semmilyen szakmai kompromisszumot nem kellett megkötnünk az igényesség és a színvonal tekintetében. Nem lettünk sem sztárképző, sem egyeniskola, mindenkinek végig kellett mennie azon a nehéz úton, amit ennek a

rengeteg különböző ismeretnek az elsajátítása jelent. S ezt mindenki igyekezettel teszi, amit a mostani központi írásbeli vizsga is igazol, hiszen szinte az összes növendékünk eredménye jeles lett. S a Kőbányai Zenei Stúdióban nemcsak az egyéni és közös zenélést, a zene elméleti ismereteit tanítjuk meg, hanem a gyakorlati tudnivalókat is, gazdasági, jogi ismerteket, stúdiótechnikát, a szövegírás, zeneszerzés alapjait, menedzselést, rendezvényszervezést, angol szakmai nyelvet - mindenből egy kicsit. Örülök, hogy a 25 éves építkezésnek van eredménye. Sajnos, mind sok más eredménynek és ünnepnek sem örül mindenki, és öncélú nemtelen támadásokkal is szembe kell nézni néha, amivel semmilyen eredményt nem lehet elérni, csak ártani és besározni. Ennyi idő alatt önjáróvá vált az iskola, ebben persze nagy segítség, hogy a Kőbányai Önkormányzat is szívügyének tekinti az intézményt, segíti mindenben, ahogy a mindenkori oktatási szakemberek is a minisztériumban. Mostanra ugyancsak kialakult a finanszírozási rendszer, s így az erre jogosultak ingyenesen tanulhatnak nálunk. Bízom abban, hogy ezt az első 25 évet még sok újabb évtized követi, s hagyományteremtő műhelyként újabb és újabb igényes zenészgenerációk indulnak innen útra, és talán ami még ennél is fontosabb örömet, sikereket érezhetnek akár a profi pályán, akár a tanulóévek alatt azok a fiatalok, akik részesei lehettek az intézmény életének.

Réfi Zsuzsanna

II.

KÉPEK Az MZTZ KŐBÁNYAI ZENEI STÚDIÓ ÉLETÉBŐL Tanulás közben a Cserkesz utcai központban és a Tanévzáró gálán a Körösi Csoma Sándor Kőbányai Művelődési Központban (2023. június 18.)

HALLGASD, ÉLVEZD, TANULD, CSINÁLD!

/A fotók forrása: Fekete Krisztina (MZTSZ) és a Facebook – Kőbányai Zenei Stúdió /

III. AZ MZTSZ KŐBÁNYAI ZENEI STÚDIÓ YOUTUBE FELVÉTELEIBŐL

Kőbányai Zenei Stúdió - Online Nyílt Nap 2021 (13:06)

A felvétel a Kőbányai Zenei Stúdió első online nyílt napján készült. Az iskola általános bemutatóját Maróthy Zoltán szakmai igazgatóhelyettes, gitár főtárgy és zenekari gyakorlat tanár, illetve Horváth Anikó, iskolánk tanulmányi titkára tartotta.

Készítette: Bikali Sándor Zsoldos Dávid Szakadáti-Póka Vanessa
(A felvétel a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával készült.)

Kőbányai Zenei Stúdió - Michael Jackson Medley (9:50)

Részvevők: Popovics Mátyás – dob; Tobola Norbi – dob; Lévai Márton – zongora; Nagy Gergely – basszusgitár, Csatári Áron – gitár; Paukovics Gergely (Pogi) – gitár; Borsos Attila – saxofon; Hollós Marci – saxofon; Boros Alfonz – trombita; Imecs Anita – ének; Domonkos Dominika – ének; Varga Dóra – ének; Hüse Janka – ének; Felkészítő tanárok: Szakadáti Mátyás, Tornóczky Ferenc, Lukács Péter

Helyszín és hangfelvétel: SuperSize Recording

Mix-Master: Szakadáti Mátyás

Videó: Bikali Sándor Zsoldos Dávid

(A felvétel a Communic'art megbízásából, az NKA támogatásával készült.)

Kőbányai Zenei Stúdió - Csend Stúdió Session (36:54)

A 2022. évi Zene Világnap alkalmából diákjaink bevonultak a Csend Stúdióba, hogy Tornóczky Ferenc vezetésével eljátsszák a kedvenc dalaikat. E mindannyiunk számára fontos ünnepnapon úgy gondoltunk a legszebb ajándék, amit adhatunk: a zene. Ünnepeljétek hát velünk ezt a különleges napot ezzel a videóval.

Dob: Jányy Dominik Basszusgitár: Faragó Zsolt Gitár: Sáfár József Breitner Péter Jurisits Tamás
Billentyű: Jerasz Viktória Ének: Papp Dia Hernyák Kati

Helyszín: Csend Stúdió

Videó: Bikali Sándor, Zsoldos Dávid, hang: Mazán Attila

Művészeti vezetők: Lukács Peta és Tornóczky Ferenc

(A videó az NKA támogatásával jött létre.)